

Arrest

nr. 109 989 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. CORNETTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 21 december 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 22 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 mei 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 49 872 van 20 oktober 2010 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 18 september 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Verzoeker dient op 17 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 22 oktober 2012 de beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker dient op 21 maart 2013 een derde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 28 maart 2013 de beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [...] en van nationaliteit te zijn : Ethiopië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.03.2013 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 22.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 22.10.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + "weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 17.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende die op 22.10.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname' vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat de betrokkene op 21.03.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een oproepingsbrief van de politie, dd. 14.12.2009, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een oproepingsbrief van de politie, dd. 18.10.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een politiekaart naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de werkzaamheid van de betrokkene voorde politie door het CGVS tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag niet in twijfel werd getrokken maar niettemin werd zijn asielaanvraag negatief afgesloten; overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een USB stick naar voren brengt met beeldopnames van een politiechef die oproept deserteurs te arresteren waarbij dient opgemerkt te worden dat de inhoud van de opnames geen verwijzing bevat naar de situatie van de betrokkene persoonlijk en deze beelden nergens een verwijzing aantoont naar de problemen van de betrokkene: dat deze beelden betrekking hebben op de algemene situatie; overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document aantoont dat de betrokkene een verzending heeft ontvangen maar nergens een verwijzing bevat naar de inhoud van de verzending; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21.09.2012 en 22.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Gelet op het niet hernemen in de synthesesmemorie van het middel in het inleidende verzoekschrift waarbij wordt betoogt dat verzoeker aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus – en los van het gegeven dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter behoort zich op dit punt uit te spreken – dient te worden aangenomen dat verzoeker afstand heeft gedaan van dit middel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het motiveringsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting in de synthesesmemorie:

“Volgens verwerende partij moet de gemachtigde alleen onderzoeken of er door de asielzoeker in casu nieuwe gegevens worden aangebracht die niet reeds het voorwerp van een onderzoek hebben uitgemaakt in een vorige asielaanvraag (artikel 50 lid 1 en 51/8 van de Vreemdelingenwet).

Het verder onderzoek van die nieuwe elementen moet dan, overeenkomstig de criteria vervat in artikelen 48/3 en 48/4 door het Commissariaat-Generaal gebeuren.

De motivering van verwerende partij faalt volkomen in deze zaak. Haar eigen bevoegdheid en motiveringsplicht, met name de toepassing van artikel 50, lid 1 en 51/8 (nieuw element of niet) wordt totaal verwaarloosd en niet ernstig gemotiveerd.

De verdere interpretatie ten gronde van de stukken, die in dergelijke gevallen het Commissariaat-Generaal toebehoort komt dan weer wel aan bod. Verwerende partij motiveert wel uitvoering de artikelen 48/3 en 48/4 waar dit haar niet toekomt.

De twee hierboven onder rubriek 2 aangehaalde elementen zijn onbetwistbaar nieuwe elementen die voorheen in de procedure niet aan bod kwamen. Op basis van simpele en totaal ongeloofwaardige redeneertechniek worden die elementen terzijde geschoven.

De stelling van verwerende partij komt hierop neer dat het eerste element (oproepingsbrief van 18/10/2011) door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag zou zijn achter gehouden.

Het tweede element (de USB-stick) die een rechtstreekse link vertoont met hoe in Ethiopië wordt omgegaan met deserteurs wordt als algemeen en niet terzake dienend beschouwd. Verwerende partij verliest hier uit het oog dat zij het feit dat verzoeker politiemann was en de facto heeft gedeserteerd heeft

erkend. Dat dit nieuwe stuk dus minstens een onderzoek ten gronde verdiende door het Commissariaat-Generaal.

De bestreden beslissing is in die zin kennelijk onredelijk en gebaseerd op foutieve feiten- vinding. De elementen worden eenvoudig genegeerd en niet afgewogen. Er worden geen feitelijke noch juridische overwegingen bij genomen. Deze povere motivering is totaal onevenredigheid met het gewicht van de bestreden beslissing.

Een zorgvuldige overheid had deze asielaanvraag en de nieuwe elementen die erin werden meegedeeld aan een onderzoek door het Commissariaat-Generaal onderworpen, zodat de zaak ten gronde kon worden onderzocht.

De gevolgen voor verzoeker zijn immens. Op grond van louter formalisme worden de voorgebrachte stukken terzijde geschoven zonder enig onderzoek die naam waardig en met duidelijke schending van de artikelen 50, lid 1 en 51/8 van de Vreemdelingenwet.”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens ingegaan op de als nieuw voorgelegde gegevens ter ondersteuning van de derde asielaanvraag en geduid om welke concrete reden(en) deze niet worden weerhouden. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende stukken voorlegde ter staving van zijn derde asielaanvraag: een oproepingsbrief van de politie van 14 december 2009 stellende dat verzoeker dient te worden opgepakt en naar het politiebureau moet worden gebracht; een oproepingsbrief van 18 oktober 2011 waarin wordt herhaald dat verzoeker dient te worden opgepakt; een politiekaart afgegeven op 23 september 2008; en een USB-stick met een videofragment van de chef van de federale politie die zijn politiemannen oproept deserteurs te arresteren. Verder bracht hij een enveloppe aan waarin volgens hem op 15 maart 2013 bovenvermelde stukken werden verzonden vanuit Ethiopië.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing voor elk van deze elementen wordt aangegeven om welke redenen deze niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt evenwel dat verweerder zijn bevoegdheid toegekend op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volledig heeft verwaarloosd.

Verzoeker is van oordeel dat enerzijds de oproepingsbrief van de politie van 18 oktober 2011 en anderzijds de door hem aangebrachte USB-stick ten onrechte niet werden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker hiertoe stelt dat deze stukken voorheen niet aan bod zijn komen – waarbij dient te worden aangenomen dat hij erop doelt dat deze stukken niet voorlagen bij zijn vorige asielaanvragen – merkt de Raad allereerst op dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de asielinstanties, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

Wat de voorgelegde oproepingsbrief van de politie van 18 oktober 2011 betreft, stelt verzoeker verder meer concreet dat de motivering van verweerder hierop neerkomt dat hij dit stuk bij zijn tweede asielpprocedure zou hebben achtergehouden. De Raad merkt evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing verzoeker geenszins ervan beschuldigd bewust documenten te hebben achtergehouden, doch wel motiveert dat verzoeker reeds in de mogelijkheid was voormelde oproeping naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen en dat bijgevolg dit stuk geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De Raad kan enkel maar vaststellen dat verzoeker weliswaar aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling door verweerder, doch zonder dat hij aantoonde dat deze motivering in de bestreden beslissing als onjuist of kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd of verweerder aldus heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij weerlegt de motivering niet dat de voorgelegde enveloppe geen verwijzing bevat naar de inhoud van de verzending en maakt niet aannemelijk dat het bedoelde

oproepingsbevel wel degelijk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker stelt verder dat de aangebrachte USB-stick met een videofragment waarop te zien is dat een politiechef oproept om deserteurs te arresteren, wel degelijk dienend is nu verweerder *“het feit dat verzoeker politiemann was en de facto heeft gedeserteerd heeft erkend”*. Dit betoog van verzoeker kan evenmin worden aangenomen. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet liet de gemachtigde van de staatssecretaris toe een latere asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de aanvrager *“geen nieuwe gegevens aanbrengt”* die ernstige aanwijzingen vormen voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verweerder kon daarbij niet alleen nagaan of het om nieuwe gegevens gaat in de zin dat zij niet eerder aan de asielinstanties konden worden meegedeeld, maar ook of die gegevens van aard kunnen zijn om een ernstige aanwijzing in voormelde zin te vormen. In zoverre verzoeker aangeeft dat het videofragment een voldoende geïndividualiseerd bewijs is nu verweerder zou hebben erkend dat hij een politiemann was die gedeserteerd heeft, merkt de Raad op dat geen dergelijk standpunt kan worden afgeleid uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de adjunct van de commissaris-generaal, noch uit het arrest van 20 oktober 2010 van de Raad. Zowel de adjunct van de commissaris-generaal (*“De vier foto’s vormen een aanwijzing dat u in Ethiopië voor de politie werkte, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken”*) als de Raad (*“Uit de neergelegde foto’s waarop verzoeker wordt afgebeeld in uniform en met een wapen kan hoogstens worden afgeleid dat verzoeker ooit een politionele of militaire functie uitoefende of legerdienst deed”*) hebben verzoekers loopbaan bij de politie als dusdanig niet in twijfel getrokken, doch nergens uit voormelde beslissingen blijkt dat tevens werd aangenomen dat verzoeker deserteerde. Integendeel werd geen geloof gehecht aan het door verzoeker ingeroepen asielrelaas. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de inhoud van de opname geen verwijzing bevat naar verzoekers persoonlijke situatie en niet blijkt dat deze beelden relevant zijn in het licht van de persoonlijke situatie van verzoeker in de zin dat hieruit geen ernstige aanwijzingen blijken van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verder betoogt dat verweerder wel uitvoerig motiveert met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder enig standpunt heeft ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts heeft vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van toenmalig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd.

In zoverre verzoeker daarnaast stelt dat de door hem bij zijn derde asielaanvraag voorgelegde stukken wel degelijk en onbetwistbaar nieuwe stukken uitmaken, merkt de Raad op dat deze aangevoerde kritiek weliswaar blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. In de mate dat verzoeker tevens doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Hierbij verwijzend naar voorgaande bespreking stelt de Raad vast dat de toelichting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben

voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit zou zijn gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.4. In zoverre verzoeker in de synthesesmemorie verder een bijkomende schending van artikel 50, eerste lid van de Vreemdelingenwet inroept, wijst de Raad op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet in een tweede lid dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn. Er dient ook te worden aangenomen dat verzoeker deze schending reeds in zijn inleidende verzoekschrift kon inroepen. Deze ingeroepen schending kan dan ook niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesesmemorie worden ingeroepen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS